

DR er begyndt at reklamere meget for sine egne udsendelser - det er irriterende fyldstof.

ANDERS VEDEL
Elmegården 41, Jyderup

Ang. debatten: Jeg tænker på Birthe Rønn Hornbech m. flere. Kalder man ikke en skovl for en skovl og en spade for en spade, eller (kan) skal det siges med ynde?

HERDIS N. THOMSEN
Højtoften 8, Bryrup

Symboler under pres

Af Jan Schmidt Rasmussen, Digtervænget 26, Ebeltoft

"DANNEBROG SKAL forbydes til landskampe." Det kunne måske blive virkelighed, hvis vi ikke passer på og ser udviklingen i øjnene samt sætter hælene i, når vore samlingssymboler trues.

Jeg læste i JP 1/11 artiklen "Når politisk korrekthed tager over" af Anders Raahauge. I første omgang troede jeg, at indholdet var en aprilssnar, men datoen på avisen viste, at vi var i november og ikke april.

Religiøs fanatisme

Artiklen beskrev direkte, hvordan alle former for symboler, der kunne henføres til kristendommen i det britiske samfund, åbenbart var blevet sat under pres - tilsyneladende af religiøse fanatikere i is-

lams navn. Det måske mest chokerende var beskrivelsen af, hvor effektivt og hvor det var lykkedes at få ændret det britiske samfund - samt ikke mindst den uhyggeligt overdrevne eftergivenhed, som magthavere, meningsdannere etc. åbenbart havde udvist i forbindelse med presset.

Ingen forbud, tak

Især blev jeg ilde til mode ved beskrivelse af, hvordan det britiske flag (Skt. George's fane) var sat under pres, samt hvor mange steder det var lykkedes at få fjernet brugen af det.

Dette flag var nemlig Skt. George's flag i korstogens tid, hvorfor flaget måtte betragtes som et anti-islamisk symbol.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på vort flag, Dannebrog svarer jo til det flag, som johannitterne brugte i korstogene. Så tænk, hvis de danske politikere i deres eftergivenhed og angst for

bare lugten af truslen fra religiøse ekstremister greb til at vedtage love,

- der forbyder brugen af Dannebrog ved landskampe - der forbyder "roligans" at male Dannebrog's farver i ansigtet

- der forbyder brugen af Dannebrog's ordenen ved højtidelige lejligheder osv. osv.

Det er uhyggelige tanker, men lad os håbe, det forbliver ren fiktion.

Minoriteternes sag

Jeg har - som politisk aktiv i mange år - talt såvel flygtninge og indvandreres som andre minoriteters sag, og det vil jeg blive ved med. Men vi må gøre det klart over for alle - uanset køn, tro, farve, etnisk oprindelse, seksualitet osv. - at i Danmark har vi nogle basale symboler og værdier, som er uorrørlige og historiske samlingspunkter i vort land, herunder det danske flag, Dannebrog.

De mange muligheder

Af Finn Andersen, direktør i KLF, Kirke & Medier, Mejselvej 12, Børkop

TIDEN, DA MAN kunne tale om gårdsdagens aftens program eller tv-avis i morgen-toget eller i frokostpausen, er for længst forbi.

Men det bliver sværere. Tv-stationer bebuder 24 timers nyhedskanaler - det er ikke kun den landsdækkende TV 2 - men også regionale, f.eks. Sjællandske Medier.

Samtidig er det øjensynligt blevet rigtigt billigt at etablere en (eller flere) ekstra kanaler for at målrette program-

merne til publikum. Og nu er internettet kommet med i spillet. Vi er mange, der får mulighed for at hente tv-signalet ind i hjemmet via en kraftig internet-forbindelse - og også ad den vej får adgang til et hastigt voksende antal radio- og tv-stationer. F.eks. etableres der en ny radiostation på internettet hvert halvandet minut. Men vi kan også se tv over internet - f.eks. www.dr.dk/tv.

Men bekymringen er større, når det gælder kultur, samling og fælles forståelse af, hvor vi er henne - f.eks. nationaløkonomisk, politisk

eller andre samfundsforhold. Hvordan kan politikere og andre, der skal tage de store beslutninger, regne med, at alle kender de forskellige sager til bunds?

En stor udfordring

Det er jo ikke ret mange, der har set det samme på tv - måske kun mellem 20 og 40 pct. (når det er højest). Og den hastighed og meget korte tid, der gives til kommentarer og indslag, gør ikke sagen bedre.

Det er en stor udfordring for både politikere, journalister og dig og mig.

Samarbejde efterlyses

Af Jacob Ravn Thomsen, chefkonsulent i Konstruktørforeningen, Vester Voldgade 111, København V

KONTORCHEF Hanne Windemüller (HW) fra Energistyrelsen siger 30/10 til JP (i artiklen "Lang ventetid på energimærke"), at problemer med energimærkerapporteringen for bygninger skyldes energikonsulenternes indtastningsfejl frem for programfejl. Og at en undersøgelse af energikonsulenternes honorarstørrelser skal afventes, at konsulenterne har lært at benytte programmerne.

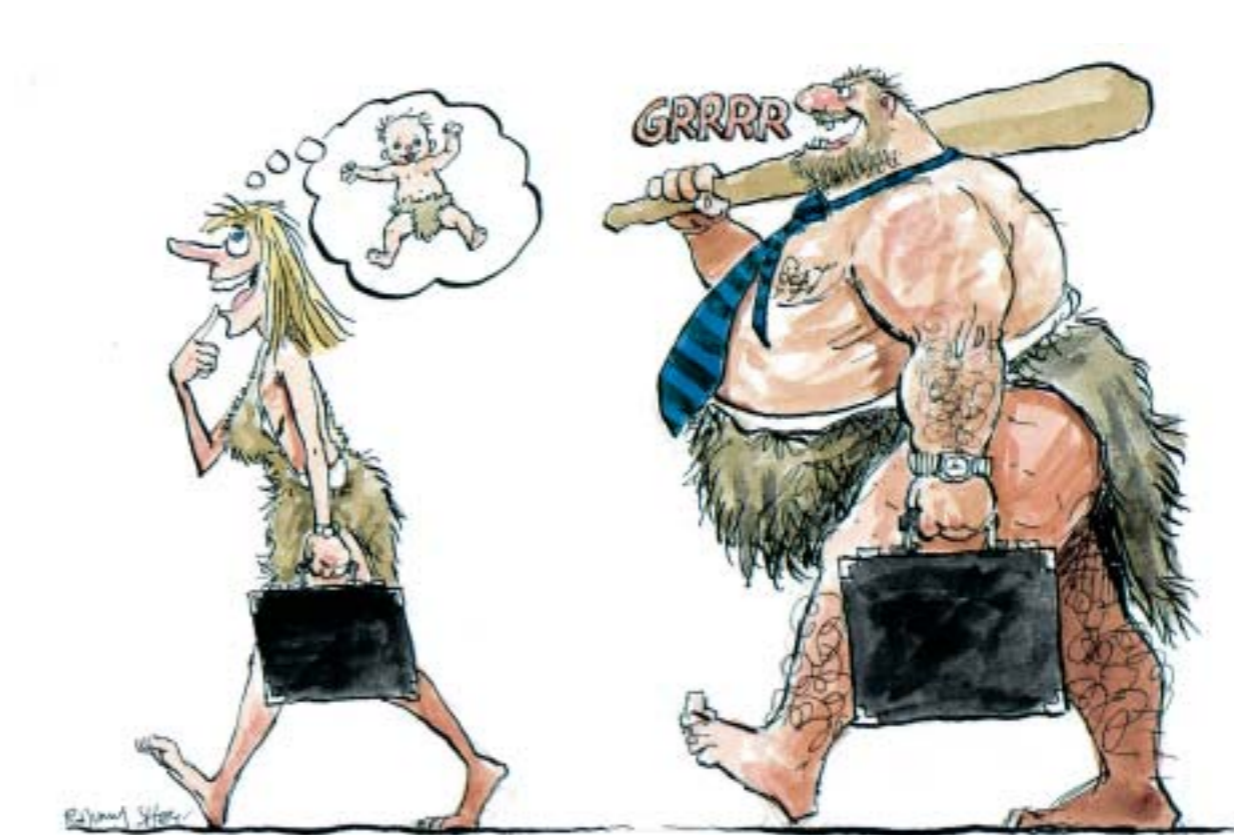
Konstruktørforeningen har længe indsamlet kommentarer fra de af vore medlemmer, som arbejder som energikonsulenter. De siger bl.a., at de ikke kan passe deres arbejde, fordi programmerne er fyldt med fejl. Ofte ligger fejlene i, at forbindelsen til Energistyrelsen ikke virker, og tekniske regnefejl er udbredte.

Dialogen stopper

Medlemmernes største problemer er, at indtastningen tager længere tid, end der er honorar til. Måske burde Energistyrelsen have testet brugervenligheden i programmerne og kravene, når nu så mange har problemer.

Det bør ikke være sådan, at man lover en undersøgelse af forholdene, forudsat at konsulenterne bliver bedre til at indtaste. Hvis det - som vil formoder, fordi vi har tillid til vore medmennesker - er programmet, det er galt med, så stopper HW's holdning om at vente med at undersøge problemet både dialog og forsøg på at løse problemerne. Udvikling af erhvervet får dermed trange kår.

Kontorchefens frustration er tydelig. Energistyrelsen har da også været under beskyldning længe for ikke at have lavet sit arbejde ordentligt i forbindelse med nye ordning. Men ligefrem at skyde på brugerne og med sådan en arrogance inspirerer hun da kun til at opfordre chefen til at afhjælpe hendes frustrationer ved at forflytte hende til andet arbejde.

Et nyt blik på kønsdebatten

Religion, opdragelse og kultur skaber forskelle mellem mænd og kvinder.

Af Marcus Janby, handelskolelærer, Løkkegade 6, Aalborg

I DEBATTEN om køn og arbejdsliv hører vi hele tiden om, hvorfor kvinder ikke bliver ledere i samme omfang som mænd. Mange forsøger at forklare forskellen ved at henvise til pigers og drenges forskellige opdragelse, maskuline arbejdspladser og problemer med børneopdragelse og barselsorlov.

Den slags forklaringer er for mig at se en tur ad stier, der efterhånden er overrendte og nedslidte. En af grundene til, at turen ikke byder på nye, friske og ubetradte stier, er, at nogle af de centrale spørgsmål bliver negligeret. Det gælder f.eks. spørgsmålet om, hvorfor kvinder gifter sig opad.

Undersøgelser viser, at kvinder egentlig ikke oplever ringere muligheder for at stige i virksomhedens hierarki. Men de fravælger be-

vidst ledende stillinger med mange arbejdstimer, bl.a. fordi de i sammenligning med mænd foretrækker at bruge mere tid og energi på det private. Det handler ikke kun om, at mænd skaber og vedligeholder den slags kønsmæssige forskelle.

Kvinder bidrager også selv på mange måder. F.eks. ved at gifte sig opad. Sociologen Pierre Bourdieu skriver et sted om en undersøgelse, der viser, at to ud af tre franske kvinder direkte afviser tanken om at have en mand, der er lavere, end de selv er. Kvinden føler sig degraderet med en degraderet mand, har sociologen skrevet uden at ryste på hånden. Når kvinder på denne måde, bevidst eller ubevidst, vælger "højere" mænd, ender de i familier, hvor mandens arbejde er bedre betalt end kvindens.

Kæmpende mænd

Mange har som antydning fremhævet samfundsmæssige forhold som opdragelse og kultur til at forklare den slags forhold. Man fødes ikke som kvinde, man bliver det. Hele feminisismens opfattelse af køn koncentrerer sig deri, at kønet egentlig ikke er noget, vi er født med. Men kan biologien og de medfødte forskelle ikke være med til at give os viden om mænd og kvinder, også

psykologisk?

Sikkert er det i hvert fald, at de mandlige kønshormoner, f.eks. testosteronet, som cyklisten har sat på dagsordenen, giver et mere aggressivt og fysisk udholdende menneske.

På denne måde er det ikke så underligt, at mænd er bedre til at kæmpe sig frem til en plads på de høje stole. Der er heller ikke nogen fornuftige mennesker, som vil tvivle på, at kvinden er den vigtigste tilknytningsfigur for barnet, i hvert fald i de første leveår. Det er ikke så underligt, at kvinden ofte får forældremyndigheden ved skilsmisserne.

Ser vi på naturen som sådan, er der ingen tvivl om, at hunken er langt mere selektiv i sit partnervalg. Hunnen skal bruge langt mere tid og energi på svangerskabet, som hunken har mulighed for at flygte fra, hvis hun vil. Derfor må

hun sørge for at vælge den helt rigtige han med de bedste evner til at beskytte afkommet.

Dette princip, som naturforskerne kalder den seksuelle selektion, er ikke så vanskelig at finde hos mennesker. Kvinder gifter sig jo opad. Mændene må gerne have klaret sig godt rent socialt, være intelligente, fulde af humor osv. Når kvinder og mænd udvælger hinanden, er det ikke de samme krav, der stilles. Hvor mange mænd tiltrækkes af magtfulde kvinder? Hvor mange kvinder tiltrækkes af magtfulde mænd?

Selvfolgelig skaber religioner, opdragelsesmønstre og kulturer forskelle, ja, sproget gør det også. Det hedder jo formand og rengøringsdame, fremhæver feministerne gang på gang med en kritisk mine.

Men forskellene har også biologiske og evolutionære baggrunde, som ikke kun handler om, at den testosteronfyldte mand har større rundsav på albuerne. De handler også om, at vi udvælger hinanden ud fra vidt forskellige ønsker.

Vi gør forskellige ting for at tiltrække hinanden. Og hvorfor bliver kvinder så ikke ledere i samme omfang som mænd? Fordi de ikke ønsker det i samme grad.

Det er synd for danskerne

Af Birgit Malling Eriksen, Kongehøjen 23, Holstebro

TAK FOR EN fremragende kronik 1/11 "Hvorfor er Jørgensen (næsten) glemt?"

Ja, det er synd for Johannes Jørgensen, at Danmark har "glemt" ham, men det er allermest synd for alle de danskere, der går glip af at opleve en af vore betydeligste digtere og en af vore mest vidende forfattere angående Europas kulturelle fundament.

Men i Italien er han ikke glemt. Tværtimod. I maj holdt P. Alfredo Scarglia O.P. en stor forelæsning om Johannes Jørgensen både i Milano og i Siena. På hotel Chiusarelli i Siena (hvor Johannes Jørgensen boede da han skrev sin Caterina-biografi) blev opsat en smuk mindeplade i marmor. Den blev indviet af ærkebiskoppen og med tilstedeværelse af æresvagter fra bydelen "Drago" i deres flotte paradeuniformer. Hvorefter der var stor buffet med champagne og toscanske lækkerier i hotellet. Alt sammen på initiativ af "Associazione Internazionale dei Caterinati" i Siena.

Nye tider venter

Af Jørgen Pedersen, Østermøllevvej 16, Thisted

BIRTHE RØNN Hornbech var 2/11 gæst i Go' morgen Danmark.

Besoget i TV 2 var foranlediget af Birthe Rønn Hornbechs seneste kronik.

Et af hendes budskaber i udsendelsen var, at læserbrevsskriverne i bl.a. Morgenavisen Jyllands-Posten skrev for nedsættende om de muslimere, som er bosat i Danmark.

Jeg tror, at den enkelte læserbrevsskriver ikke ønsker at skrive nedsættende om den enkelte muslim.

Vi er - desværre - blot en lille kreds, som forsøger at gøre opmærksom på de demokratiske tilstande - hvis vi skal tage nogle islamisters udsagn til troende - som vore børn og børnebørn vil opleve i de årtier, som ligger foran os.

Cyklister bør vige

Af O. Dürre Jensen, Iiskovvej 28, Sunds

LYDER DET fornuftigt, hvis vore jernbaneanordninger blev ændret, således at tog skulle bremse ned for bomme og holde tilbage for den kørende biltrafik?

Eller hvis søfartsreglerne foreskrev, at tankskibe havde vigepligt for biltrafik? Nå, ikke.

Hvorfor i alverden skal en lastbil så vige for en cyklist? Cyklister opfører sig i trafikken er alt for meget præget af "altid at have retten på sin side". Kløge hoveder har i årevis brugt megen tid på at analy-

sere problemet med højresvingulykker, hvor cyklister er indblandet.

Mange cyklister er i samme tidsrum blevet dræbt i disse situationer. Tag dog og få ændret færdselsloven, og giv cyklister ansvarsfølelsen tilbage. Den, som var til stede for 1968.

Cyklister skal selvfølgelig have vigepligt for biltrafik. Det er sundt fornuft, fordi en ulykkesituation altid vil gå værst ud over cyklister. Hvis man er sårbar, er man nemlig nødt til at passe på sig selv. Både cyklister og trafikkeparter skal have hjernen med i trafikken.

Cyklister skal vige

Af Martin W. Wildau, Agerstøvej 20, Lindved, Vejle

JEG ER VED at være træt af, og ærgerlig over, "tonen" i diskussionen om højresvingende lastbiler vs. cyklister.

Der er tilsyneladende ikke mange af debattørerne, der nogensinde har siddet bag rattet i en lastbil. En lastbil har et sideblink, der er både større og kraftigere end på en personbil, og når det blinker til højre, skal en cyklist bare standse. Hvis lastbilen skal

standse, stopper al trafik bag den også. Det afvikler da slet ikke trafikken. Hvis en cyklist kørte fem minutter tidligere fra udgangspunktet, kunne han/hun godt nå at stoppe et par gange.

Jeg er selv cyklist, men kunne aldrig drømme om at udfordre en lastbil, da resultatet er givet på forhånd.

For øvrigt: cyklister kræver og kræver; cykelstier, hensyntagen (vi er jo de svage), osv. Hvad betaler de egentlig?

Samvær - fiktion eller virkelighed?

Det er gennem deltagelse i et barns hverdag, at tætte relationer opbygges.

Af Kristoffer Rønde Møller, stud. scient. soc., Alsøgade 12, 3., København V

I ET STYKKE tid har debatten om samvær og forældremyndighed rumstret i medierne. Indtil videre har den vist, at der blandt politikere er enighed om, at der skal handles. Loven er forældet, og da vi bryster os af at være et moderne samfund, må det naturligvis ændres. Derfor ser det nu ud til, at der indføres en række tiltag, der skal signalere, at forældreskab er et fælles ansvar og ikke som hidtil - mors. I Danmark i 2006 mener de fleste nemlig, at et barn er begge forældres. Alt sammen glædeligt og nødvendigt.

Et hårdt år

Som forholdsvis nybagt far i mine 16 måneder i rollen har jeg allerede gennemgået en del prøvelser og hilser de nye politiske vinde velkomne. Det seneste år har nemlig budt på søgsmål i civilretten om forældremyndighed, som jeg, man fristes næsten til at sige naturligvis, har mistet, min søn er blevet frataget mit navn, og jeg har

så godt som intet samvær med ham - alt sammen med grønt lys fra statsamtet.

Efter i over et år at have fået det røde kort som far og være konstateret uduelig er jeg derfor samtidig tilbageholdende med at skruer forventningerne i vejret omkring de nye initiativer. Jeg forventer det værste, men håber det bedste.

Den vigtige dagligdag

Jeg er tilbageholdende, fordi selv om tvungen delt forældremyndighed, konsekvenser ved samværshikne og fælles udgifter og transport bestemt er nødvendige politiske tiltag - ja, så er det slet ikke nok. For hvad skal jeg som far med alt dette, hvis jeg ikke får betydeligt mere tid sammen med min søn?

Det er gennem rutinemæssigt samvær og deltagelse i et barns hverdag, at tætte relationer opbygges. Med den nuværende samværshikne i statsamtet, hvor far henvises til rollen som onkel Anders, der hver anden weekend kan tage sine "nevøer" med i Tivoli, Bonbonland og Lalandia, er det

te umuligt. Statsamtet fremmer en unaturlig og uværdig måde for fædre og børn at være sammen på - det er scenariet i dag. Det er hovedårsagen til, at en tredjedel af alle skilsmissebørn mister kontakten til den ene forælder - typisk far. Den nuværende samværshikne slider fædrene op.

Det centrale spørgsmål i debatten er endnu ubesvaret: Hvem ejer egentlig et barn efter en skilsmisse i Danmark? Er det mor? Er det far? Eller skal forældre fremover deles om ikke blot ansvar og pligter, men også om samvær?

Ifølge den nuværende lovgivning er der ingen tvivl - mor er den bedste i verden. Mor bestemmer nemlig suverænt, hvor meget far efter samlivsbrud må se sit barn, og hun bestemmer også, om han fortsat skal have delt forældremyndighed. Et svar, alt for mange mødre ikke magter at håndtere, hvilket de nye udspil ser ud til at være en erkendelse af.

Intet nyt i vente

For et stykke tid siden skrev jeg til familieminister

lfølge den nuværende lovgivning er der ingen tvivl - mor er den bedste i verden. Mor bestemmer nemlig suverænt, hvor meget far efter samlivsbrud må se sit barn, og hun bestemmer også, om han fortsat skal have delt forældremyndighed.

Lars Barfoed for at gøre opmærksom på disse problemer. Forleden kom svaret fra familiestyrelsen. Ordlyden var klar.

Fædre skal ikke forvente noget nyt og banebrydende i forhold til samvær. Det er psykologerne og juristerne i statsamtet, der beslutter den slags - ikke politikerne. Statsamtet følger praksis. Mor har kun pligt til at udlevere barnet - hvordan hun ellers finder på at chikanere far og børn, kan og vil de ikke gøre noget ved. »Det er ikke vores opgave at regulere folks adfærd.«

Det samme budskab hører man som far konsekvent i statsamtet - men det er det stik modsatte budskab af, hvad familieministeren har bragt i medierne gennem det seneste stykke tid.

Som far til en søn, der rammes af den nuværende praksis, spørger jeg derfor mig selv, om familieministerens udtalelser blot er tom retorik og politisk spin?

Mor er nr. et

Hvis ikke, tyder meget på, at han har et loyalitetsproblem i sit embedsværk. Eller måske at han ganske enkelt ikke er klar over, hvor reaktionært hans egne medarbejdere i statsamtet og familiestyrelsen forholder sig til spørgsmålet om samvær og forældremyndighed i Danmark i 2006.

Problemet er, at så længe statsamtet selv bestemmer, forbliver mor den primære forælder - en konsekvens af institutionernes halvtredspsykologi. Sandynligvis vil ansvar og pligter fremover blive mere ligeledes fordelt - men værdigt samvær skal åbenbart fortsat kun tilfalde mor.